

ZVON

MAY - KVĚTEN
2023

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Velikonoční výzdoba, oltář Panny Marie - OLOM Forest Hills

Nedávno jsme s celou církví, stejně jako každý rok, oslavovali největší zázrak v dějinách celého stvoření. Jednalo se totiž o událost - proces, který není a také nikdy nebude dostupný lidem na zemi. I když se o to lidé už od pradávna snaží a vynakládají na to veliké úsilí, někdy také obětují celý svůj život, přece jenom vrátit život mrtvému člověku se nedaří. Také zákony společnosti platí pro živé bytosti. Mrtvým se pak jenom snad dávají odměny tzv. „in memoriam“.

Oslavili jsme vzkříšení Bohočlověka Ježíše Krista. On vstal z mrtvých a nabízí všem lidem bez rozdílu mít podíl na novém životě tím, že v něho uvěří. Ten nový život, vlastně už začíná zde na zemi. Prostě ten zázrak můžeme vlastníma očima vidět na některých lidech, kteří zcela uvěřili Ježíši Kristu a oddali se jeho evangelium – dobré zprávě. Tu dobrou zprávu nejen že vyslechnou, ale také uskutečňují ve svém vlastním životě a tím přinášejí tam, kde se zrovna nacházejí, „nový život“, radost, pokoj, odpuštění atd.

O Velikonocích se oltáře všech kostelů zdobí krásnými květinami. U nás ve Forest Hills je kostel krásně ozdoben především liliemi, tulipány a azalkami. Tulipány odkvetou velmi brzy. Nejdéle vydrží azalky. Rád se časně ráno modlím v kostele, který je ještě zavřený před první mší svatou. Chodím uvnitř, kolem celého kostela a modlím se růženec. Dobře vidím, která květina potřebuje více vody a už uvadá. A několikrát se stalo, že azalka byla bez vody dlouho a po zalévání se už „nevzkřísila“. Protože v kostele není velké světlo, i to zapříčiňuje nezdravost květů. Daniel, jeden z těch, který se o květiny stará. mně jednou řekl, že pokud květina nekvete a má dost vody, je dobré ji přenést ven na slunce, tam zase „oživne“.

To se dobře hodí jako paralela pro náš život. Snažíme se ze všech sil, abychom byli dobrými lidmi, a aby naše děti měly dobré vzdělání, výchovu a přípravu do života. To je velmi důležité a potřebné. Nebudeme-li ale vystaveni slunci Boží milosti a nebudeme-li mít v sobě Ducha Svatého, budeme, jako ty květy, možná dobře zalévání vodou vzdělání..., ale abychom vykvetli do plné krásy, potřebujeme SLUNCE – BOHA. Potřebujeme Ducha Svatého a ten v nás způsobí růst a krásu, o jaké jsme možná ani nesnili...

VE FOREST HILLS 25. DUBNA 2023
NA SVÁTEK SV. MARKA
VÁŠ FR. ANTONÍN

Příjemnou četbu

papežové

papes

papežové

papes

papežové

Sv. Klétus

papes

papežové

papes

Svätý Klétus bol Riman, podľa niektorých pôvodom Grék. V niektorých historických prameňoch sa uvádza aj menom Anaklétus. Narodil sa okolo roku 25 v Ríme, no celkovo o jeho živote sa vie veľmi málo. Bol spolupracovníkom apoštola Petra, jeho nástupcom a pápežom sa stal okolo roku 79. Cirkev viedol počas vlády cisárov Vespaziána, Títa a Domiciána. Krátko predtým, ako začal viesť Cirkev, 10. augusta roku 70, bol zničený Jeruzalemský chrám, ktorý budúci cisár Títus ešte ako generál vedúci Rimanov pri potlačení židovského

povstania chcel uchrániť, ale pre ohnivý zápal rímskych víťazov sa mu to nepodarilo. Odvtedy sa už nepodarilo Jeruzalemský chrám nikdy obnoviť, ostal po ňom iba Múr nárekov, pri ktorom sa židia modlia dodnes. Zničenie chrámu, ale aj samotného Jeruzalema, znamenalo významný obrat v živote židov aj kresťanov pochádzajúcich zo židovstva, z ktorých sa po tejto udalosti veľká časť presunula do diaspóry po celej Rímskej ríši.

Pápež Klétus rozdelil Rím na 25 farností a na ich čelo postavil kňazov (presbyterov). Stanovil tiež normy pre vysviacku biskupov. Na hrobe sv. Petra na vatikánskom pahorku (kde bol vtedy cintorín) dal postaviť pamätník a v blízkosti hrobu zriadil miesto na pochovávanie mučeníkov. Dnes je na tomto mieste postavená bazilika sv. Petra vo Vatikáne. Predpísal podobu kňazského rúcha a nariadil, aby kňazi nosili upravené krátke vlasy. Bol prvým pápežom, ktorý použil formulu „pozdrav a apoštolské požehnanie“. Počas jeho pontifikátu vybuchla sopka Vezuv (24. augusta 79) a zničila viaceré mestá v okolí (ako dodnes zachované Pompeje). Pre niektorých kresťanov to spolu so zničeným Jeruzalemom pripomínalo príchod eschatologických čias (konca sveta).

Klétus zomrel pravdepodobne 26. apríla roku 92 ako 66-67 ročný, počas prenasledovania kresťanov za cisára Domiciána, ako mučeník.

Je pochovaný v blízkosti hrobu sv. Petra, dnes v krypte po hlavním oltáři v bazilice sv. Petra. Na stolci sv. Petra bol 12 rokov. V Rímskom martyrológiu sa pôvodne nachádzala spomienka na sv. Anakléta a sv. Kléta, obaja sa uvádzali ako pápeži. Neskôr sa však zistilo, že ide o jednu a tú istú osobu. Chyba vznikla asi pri opisovaní zoznamov pápežov niekedy v dávnej minulosti. V obnovenom liturgickom kalendári už máme len jedinú spomienku na sv. Kléta (alebo sv. Anakléta), a to 26. apríla.

Že by se Maria zjevila v Lurdech mi pripadalo podezřelé

Učili jsme se, že taková zjevení jako v Lurdech nemají daleko k okultismu

Vyrůstal jsem v protestantském prostředí a o Lurdech jsem skoro nic nevěděl. O tomto poutním místě v jižní Francii jsem cosi slyšel ještě ve škole. Údajně se tu Panna Maria v roce 1858 ukázala mladé dívce jménem Bernadetta a následovaly zázraky a uzdravení. Přibližně toto jsem si pamatoval a stavěl jsem se k tomu skepticky. Zdálo se mi divné, že by se Panna Maria mohla zjevit. Učili jsme se, že taková zjevení nemají daleko k okultismu. Zjevovat se měl přece Kristus, a nikdo jiný!

Bůh používá jako posly anděly, proroka Samuela, Mojžíše, Eliáše...

Proč by tedy nepoužil i svou matku?

Ale v Bibli jsem četl, jak andělé navštívili Pannu Marii a ve snu se ukázali Josefovi. Anděl vysvobodil Petra z okovů a otevřel mu bránu věznice. Andělé rozvířili vodu v rybníce Siloe, aby lidé, kteří vstoupí do vody, mohli být uzdraveni. Prorok Samuel přišel po své smrti ke králi Saulovi, aby ho varoval. A Mojžíš a Eliáš se zjeví učedníkům na hoře Proměnění a rozmlouvali s Ježíšem. Biblické příklady tedy dokládají, že svatí lidé a andělé přišli s poselstvím přímo z nebeského světa. Pamatuji si, že jsem si dlouhé roky kladl otázku, proč Bůh poslal anděly a neoslovil lidi přímo. Ale vzhledem k mnoha biblickým příkladům, kde

Pán mluví a koná různými způsoby, je zjevné, že když chce, může si zvolit jako posla svou matku.

Světcí, kteří zesnuli v Boží milosti, se modlí a zpívají chvály před Boží tváří

Když jsem zkoumal zjevení v Lurdech trochu podrobněji, viděl jsem, že jednoduše ukazovala na Boha a oslavovala ho –jak to udělala Maria na svatbě v Káně. Vlastně jde o obsah a o to, koho poselství oslavuje, a to rozhoduje, zda je autentické nebo není.

Úplně něco jiného je pokoušet se pomocí okultní magie oslovovat mrtvé, což Bible zcela jasně zakazuje. Světcí, kteří zesnuli v Boží milosti, se modlí a zpívají chvály před Boží tváří. List Židům 12,23 je nazývá slavnostním shromážděním, spravedlivými, kteří „dosáhli cíle“. Jsou živí, živější než my zde na zemi – žijí stále před Bohem a jsou dokonalí podle jeho vůle.

Bůh může stále dělat různé zázraky

Jako křesťan jsem nadpřirozený život a zázraky vždycky pokládal za důležité. Když čteme Bibli a následujeme Ježíše Krista v Písmu, dotýkáme se nadpřirozena. Evangelium není jen o tom, co Ježíš řekl a co bychom měli dělat, ale vypráví také o všech zázracích, které Ježíš konal pro nás lidi, a o změně, kterou jeho činy působily. Nebo jsou zázraky popsány v evangeliích jen mýty? Je možné, že Ježíš dělal zázraky jen ve své době, ale dnes už to tak nefunguje?

Když Ježíš putoval po zemi, dělal skutečné zázraky se skutečnými lidmi v konkrétní době a na skutečných místech. Jeho zázraky byla znamení, která měla různé dimenze a symboliku, ale skutečně se stala. Jedno nevyklučuje druhé. Ježíšovo zmrtvýchvstání bylo tím největším zázrakem a je to výjimečná a jedinečná událost, která pro nás lidi všechno změnila. Bůh může a také bude stále dělat různé zázraky, dokonce i dnes a pro nás. To, že katolická církev se vždy pevně přidržovala nadpřirozena, zjevení a Boha, který může zasáhnout a bude zasahovat nadpřirozeným způsobem, mi ukázalo, že tato církev přes neustálé útoky od pravdy neustoupila.

Západní země jsou silně ovlivněny sekulárním racionalismem, který svým světským postojem odmítá přijmout Boží nadpřirozené zasahování. Tento racionalistický postoj, často prezentovaný jako vědecká fakta, výrazně ovlivnil i moderní teologii, především protestantskou. Otázka zázraků se proto pro mě stala teologicky klíčovou otázkou, která se dotýká samotného základu naší víry. Historicitu se týká kristologie i ekleziologie.

Že by se Maria zjevila, mi připadalo podezřelé a nemohl jsem tomu uvěřit

Číst o Lurdech mě fascinovalo zejména proto, že události se odehrávaly ve Francii, tedy v zemi, která se už od doby osvícenství a Francouzské revoluce vyznačovala racionalistickým popíráním náboženství. V prostředí přehnané víry, že všechno se dá vysvětlit vědecky a že náboženství se svou takzvanou pověřčivou vírou v zázraky je zastaralé a nepotřebné, se v Lurdech odehrávaly zvláštní události.

V tomto moři skepticizmu si Bůh vyvolil mladou, chudou dívku Bernadettu Soubirousovou. V jeskyni Massabielle u řeky Gave, která protéká Lurdy, se setkala s nádhernou zářící paní. Jak pochopila později, byla to Panna Maria. Zpočátku jsem tomu nemohl uvěřit a představa, že se zde Maria zjevila, mi připadala podezřelá. A přece se tady odehrávalo něco, před čím jsem nemohl zavírat oči. V Lurdech byl nepochybně centrem všeho Ježíš, i když Marii jako jeho matce náleželo velmi důležité místo.

*Se svolením zpracováno podle knihy
Ulf a Birgitta Ekmanovi, Velký objev –
Naše cesta do katolické církve,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.*

převzato z www.maria.cz

Probuzení

Chcete pokročit v duchovím životě? Vřele doporučuji knihu od Richarda Rohra - Univerzální Kristus. Malou ukázkou z této knihy si můžete přečíst zde.

Náboženství ve své nejlepší podobě pomáhá lidem přivádět tuto Boží lásku do stále širšího vědomí. Jinými slovy, zaměřuje

se spíše na probouzení než na očistu. V rané fázi se náboženství zpravidla soustřeďuje právě na očistu, tedy na určování toho, kdo splňuje požadavky mravného chování a náboženské víry. Ale Ježíš celý tento postup zhatil, neboť odmítl prosazovat věci – ba se vůbec zabývat věcmi –, které pokládal na druhotné, například šabat, pravidla rituálů, předpisy rituální čistoty, kritéria členství, zákony o dlužích a půjčkách atd, atd.

Věděl, že se jedná jen o „příkazy lidské“, které až příliš často ubírají místo lásce (Viz zvláště Matouš 15:3, 6-9). Na jiném místě to pak vyjadřuje takto: „Pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost“ (Matouš 23:23). Očista následuje až po probuzení, ale většina z nás zapřahá vůz před koně.

Není tedy divu, že ho jeho bližní židé museli zabít, stejně jako by mnoho katolíků dnes rádo odstranilo papeže Františka. Jakmile se probudíte, jako se probudili Ježíš a František, víte, že očista je stálý proces, k němuž u různých lidí dochází podle různého časového rozvrhu, v souvislosti s mnoha různými věcmi a z velmi různých pohnutek. Právě proto vyžadují láska a růst rozpoznání, a ne donucení. Pokud jde o vlastní práci s duší, pokusy o regulování a přizpůsobování jsou většinou marné. Trvalo mi podstatnou část života, než jsem se jako zpovědník a duchovní rádce naučil být k lidem v této věci poctivý a být jim v tomto ohledu opravdu nápomocný. Pouhá poslušnost je až příliš často oklikou kolem skutečné lásky. V poslušnosti jde obvykle o očistu, v lásce o probuzení.

V dnešní době se přinejmenším ve Spojených státech zdá, že význam a směřování naší kultury se hrubě omezily na následující: Jde jen o to, zvítězit. Pak, jakmile zvítězíte, se zase všechno točí kolem konzumu. Žádnou jinou filozofii v základě praktického uspořádání dnešního amerického života nevidím. Takový světonázor sám o sobě nemůže být dobrým nebo trvalejším pokrmem pro duši, a už vůbec nemůže nabízet smysl a povzbuzení nebo být zdrojem lásky a společenství.

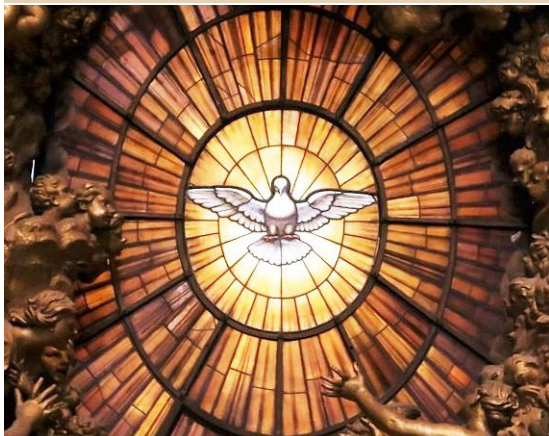
Abychom nahlédli do životodárnějšího světonázoru, můžeme se obrátit k Písmu svatému a k moudrým svatým lidem, například k Juliáně z Norwiche (1342 – 1416), jejíž prohlášení „znamená to lásku“, otevírá tuto kapitolu. Po letech duchovního vedení lidí věřících i nevěřících mám za to, že většina z nás potřebuje nějaký objekt lásky (který se pak stane subjektem!), abychom se udrželi při duševním zdraví a cítili se šťastní. Objekt lásky se stává naší Severkou, neboť nám slouží jako morální kompas a důvod, proč jít šťastně a s nadějí stále dál. Všichni potřebujeme někoho nebo něco, co by spojilo naše srdce s naší hlavou. Láska nás ukotvuje, protože nám dává ohnisko, směr, motivaci i radost – pokud tyto věci nenacházíme v lásce, nejspíše se je budeme snažit najít v nenávisti. Vidíte důsledky této nenaplněné potřeby v naší dnešní populaci? Já ano.

Jednou ze situací, v níž často vnímám pozitivní zaměření a smysl, je šťastná příčinlivost mladých matek a otců. Nové dítě se pro ně stává jedinou Severkou a oni moc dobře vědí, proč mají každé ráno vstát. Je to Boží instinkt, který bychom také mohli označit prostě jako „potřebu

zbožňovat“. Je to potřeba jednoho všezahrnujícího ohniska, směřování a smyslu v životě. Nebo jak je to vystiženo ve Starém zákoně: „Nebudeš mít jiného boha mimo mne“ (Exodus 20:3). Rodičovství a rodina jsou základní školou pro instinkt lásky. A vždy budou. Jsou jakoby tobolkou, v níž se dobře daří duši, srdci, tělu, a dokonce i mysli. Proto jednu rodinu opouštíme, jen abychom založili rodinu další. Když jsem čtrnáct let pracoval ve vězení, pozoroval jsem, že i tam se vězni snažili tvořit rodinu. Mnozí mě důsledně oslovovali „Otče“ a svým nejlepší přátelům říkali „Brácho“! Potřeba bezpečného ukotvení a zrcadlení nikdy neutuchá.

My lidé podle všeho chceme, ba potřebujeme něco (nebo někoho), čemu bychom se mohli zcela oddat, něco, co by usměřovalo a koncentrovalo naši náklonnost. Potřebujeme alespoň jedno místo, kde můžeme „pokleknout a políbit zem“, jak to vyjádřil súfijský básník a mystik Rúmí. Nebo jak francouzský bratr františkán Éloi Leclerc (1921 – 2016) krásně parafrázoval svatého Františka: „Kdybychom věděli, jak zbožňovat, nic by nemohlo narušit náš klid. Putovali bychom světem s poklidností velkých řek. Ale jen kdybychom věděli, jak zbožňovat“. Samozřejmě, zbožňování je nakonec reakcí na něco Dokonalého. Ale duch lásky spočívá v tom, že nás učí oddat se i něčemu nedokonalému. Láska je, dalo by se říci, učilištěm připravujícím na zbožňování.

28. května oslavíme svátek Soslání Ducha Svatého

Přijď, Duchu svatý,
naplň srdce svých
věřících a zapal v
nich oheň své
lásky; ty, který jsi
vírou sjednotil
národy rozličných
jazyků. Sešli svého
Ducha a všechno
bude stvořeno; a
obnovíš tvář země.

ZEMŘELI

V pátek 14. dubna 2023 zemřela po dlouhé nemoci paní **Zdenka Sádliková**. Zemřela doma v kruhu své rodiny ve věku 88 let. Za celou krajanskou rodinu děkuji paní Zdence za vše co udělala pro krajany v USA. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí. Fr. Antonín

HOSPODSKÉ POVÍDÁNÍ

Minulý týden jsem zašel se svými dobrými kamarády na pivo. Debatovali jsme, jak se to děje v každé hospodě, o všem možném i nemožném. Sledovali jsme hokejový zápas, který bohužel Rangers prohráli, ale stále doufám, že se to ještě podaří a já budu oslavovat Stanley Cup tady v New Yorku. Jak už to bývá, velké debatní téma je – společnost, ve které žijeme a její dopad na náš osobní život. Nejsem a také nikdy nebudu člověk, který má schopnost vyjádřit své přesvědčení v ten daný správný čas a použít přitom vhodná slova. Většinou mě napadnou správné odpovědi a vyjádření mého přesvědčení dávno po debatě. To se také stalo, když jsme diskutovali spolu s kamarády o tom, jak to bylo za komunismu. Někdo se mě zeptal: „No dobrá, ale jak moc jsi ty trpěl za komunismu?“ Otázka zazněla s tónem, že to zas tak těžké za komunismu nebylo. Trochu mně to vyrazilo dech a jak už jsem uvedl, nebyl jsem schopný dát jasnou a smysluplnou odpověď.

Dobře však vím, jak důležité je správně popsat situaci, která vládla za totalitního komunistického režimu, zvláště pro mladé lidi, kteří dnes vůbec nevědí, jakým způsobem tehdy komunisté v naší krásné zemi vládli.

Netrpěl jsem moc ve srovnání s ostatními, kteří i v 70 a 80 letech byli ve vězení za to, že nesouhlasili s režimem. Jeden z nich, který byl také ve vězení, k nám přijede brzy na návštěvu. Je to pomocný biskup pražské diecéze Václav Malý. Náš farář P. Emil Pluhař byl také několik let ve vězení za vykonstruovaný proces.

Já jsem měl vždy ve spisech napsáno, že jsem nebyl v pionýru. A když jsem se hlásil do semináře, byli za mnou agenti STB a nabízel mi, abych s nimi spolupracoval a za to, že mi do toho semináře pomohou dostat. Do semináře jsem se nakonec dostal i bez pomoci STB. Když jsem podal přihlášku do semináře, můj zaměstnavatel měl problém, že ve svém středu měl člověka, který se hlásí do semináře. V semináři bylo několik studentů ze Slovenska. Důvod byl prostý, na Slovensku nemohli dostat souhlas státních úřadů. Každá schůze kněží byla sledována tzv. tajemníkem pro církevní věci. Tento tajemník měl za úkol sledovat horlivé kněze a označovat je, aby se nedostali na důležitá místa. Biskup byl omezen ve svém rozhodování, kam pošle své kněze, do toho velkou měrou mluvil stát. Na druhou stranu těch biskupů bylo už jen několik, stát zabraňoval jmenování nových biskupů. Za komunistů se nesměly stavět žádné kostely. Jenom málo se z nich podařilo postavit a to především

nějakým trikem nebo oklikou. Naši nejlepší kněží nemohli učit na teologické fakultě. Co se týká křesťanské literatury, ta se dovážela tajně přes hranice z Polska, Východního Německa atd. Pokud vám ji našli, hrozilo vězení. Setkávání mládeže se dělo vždy pod rouškou turistické akce nebo podle vynalézavosti vedoucích. Komunisté vždy zasévali do srdcí mladých lidí nenávist k církvi a vše, co se týkalo víry bylo pro ně věci středověku. Papež a Vatikán byli pro ně nebezpečnými nepřáteli. To se ale velmi změnilo při příchodu papeže Jana Pavla II. Ten byl Polák a dobře věděl, jak komunisté manipulují s lidmi. Náboženství bylo portrétované jako velký nepřítel tehdejší společnosti. Chceš být učitelem, vojákem nebo lékařem? Dobře se rozmysli, jak se vypořádat s „náboženstvím“. Jenom u nás na dědině byli dva učitelé, kteří nesměli učit, protože chodili do kostela nebo nesouhlasili s režimem. Velkým a hrozným důkazem o nelidskosti komunistického režimu byl ostnatý drát a elektrický plot, který nás chránil od hrozného imperialismu. Nevím, kolik lidí se snažilo dostat přes tento plot od západu k nám na východ. Vím jenom tolik, že mnoho lidí zahynulo, když se chtělo dostat od nás na Západ. Pokud chce člověk poznat pravou tvář socialismu, který jsme „budovali“, je třeba se ptát lidí, kteří chtěli něco pro tu zemi udělat, ale nechtěli se podřídít marxistické ideologii. Ti, kteří utekli z Československa po II. světové válce, už téměř nejsou mezi námi. Ti, kteří utekli po srpnu 1968, jsou živými svědky. Nechtěli se podřídít režimu a někteří přišli od USA zcela bez prostředku, nechali doma vše a začali poctivě a úspěšně pracovat v nové vlasti. Je také pravda, že někteří po roce 1968 odešli z ekonomických důvodů. Je ale důležité znát svědectví lidí, kteří trpěli daleko více než mnozí z nás jenom proto, že jejich rodiče byli bohatí, nebo kulaci, vojáci na západní frontě, kněží, lidé s jiným názorem na život.

Na závěr bych rád připomněl starou pravdu. Demokracie není dokonalá, ale zatím jsme nic jiného a lepšího nevymysleli a zůstává pravdou, že totalitní režim, který vládl v naší vlasti, vedl lidi k apatii, nepoctivosti a rezignaci. Mám pocit zadostiučinění, když mohu v naší společnosti povzbuzovat věřící, aby se zapojovali do veřejného života a svým postojem a úctě k člověku budovali lepší společnost. Lidi by si stále měli připomínat příběhy lidí, kteří byli pronásledováni režimem, zvláště naše mladá generace. Jedna skutečně záslužná organizace, která dokumentuje osudy lidí pronásledovaných totalitním režimem se jmenuje Paměť Národa. Velmi doporučuji, Zde je odkaz na jejich web www.pametnaroda.cz. Modlím se, aby se budovala lepší společnost, která bude podporovat lidi na okraji společnosti, kde si budou lidé navzájem pomáhat a respektovat jeden druhého. Pro mě to není utopie, ale poslání, které jsem dostal od Ježíše...

Fr. Antonín

Mark Your Calendar

Milí přátelé, srdečně vás všechny zvu na oslavu 40. výročí posvěcení naší kaple Panny Marie Hostýnské ve Washingtonu, D.C. V neděli 11. června 2023 v 11.00 bude slavná mše svatá celebrována biskupem Václavem Malým z Prahy. Po mši svaté následuje malé pohoštění a setkání s biskupem.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V KVĚTNU 2023

datum	úmysl	dárce
7.5.	Za zemřelou Nad'u Slámovou	Milena Hlavatá
8.5.	Za popraveného brig. gen. Františka Krátkého a manželku Marii	Hedvika Kratka s rodinou
11.5.	Za zemřelého manžela Martina Krále	manželka Libuše
14.5.	Za rodiče Klusáčkovy	B. a J. Kowalykovi
18.5.	Za zemřelého George Soyku	manželka Mary
19.5.	Za zemřelou Zdenku Sádlíkovou	Libuše Králova
21.5.	Za zemřelou Annu Kocurkovu	Mary Soyka
22.5.	Za Marii a Stefana Kowalyka a rodinu	B. a J. Kowalykovi
23.5.	Za zemřelého Miroslava Kašpara	Elen Samek
28.5.	Za Láďu a Jarku Cihlářovy	B. a J. Kowalykovi
30.5.	Za politické vězně komunistického režimu	B. a J. Kowalykovi

BLAHOPŘEJEME

v květnu oslaví narozeniny: Zuzana Miriam Sykora 5. května, **Dominika Sikorjak 7. května**, Anna Fojtíková 9. května, Petr Dostálek 10. května, Marie Tomečková 10. května, David Zeman, MD 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Ingrid Chybíková 25. května, Michelle Krska 28. května.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Patricia Babor, Paul Kopecky, Alena Zahradka, Elen Samek, Tonka Habek.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info

Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Narodil se 26. dubna 1943 v Hradci Králové a vyrůstal v rodině vojáka z povolání, který se účastnil zahraničního odboje. V 50. letech byl vězněn spolu s důstojníky západní fronty.

Jaroslav Duka absolvoval školní vzdělání v Hradci Králové, v roce 1960 maturoval na Gymnáziu J. K. Tyla. Další studium mu bylo z kádrových důvodů zamezeno. Pracoval v hradecké továrně ZVÚ (1960–1962) a vyučil se strojním zámečníkem. V letech 1962–1964 absolvoval základní vojenskou službu a vrátil se na své pracoviště. V roce 1965 byl po dlouhých průtazích na odvolání přijat ke studiu na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. 5. ledna 1968 vstoupil tajně do dominikánského řádu - na území Československa zakázaného a ilegálně zjištěného - a přijal řádové jméno Dominik. 6. ledna 1969 složil časné sliby. 22. června 1970 přijal kněžské svěcení z rukou

kardinála Štěpána Trochty a pět let působil v duchovní správě v pohraničních oblastech pražské arcidiecéze: Chlum svaté Máří, Jáchymov a Nové Mitrovice. 7. ledna 1972 složil slavné sliby v dominikánském řádu.

V roce 1975 mu byl odňat „státní souhlas k duchovní správě“, pracoval pak patnáct let jako rýsovač v továrně Škoda-Plzeň. Intenzivně žil ilegální řádový život a věnoval se studiu. V roce 1981 byl odsouzen za „maření státního dozoru nad církvemi“ podle § 178 trestního zákona 218/49 Sb. Patnáct měsíců byl vězněn v Plzni-Borech za řádovou činnost, organizování studia dominikánských kleriků, samizdat a spolupráci se zahraničím. V roce 1986 byl Magistrem Řádu dominikánů jmenován provinciálem Československé dominikánské provincie a byl jím až do roku 1998. 6. června 1998 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován 24. sídelním biskupem královéhradeckým a 26. září 1998 přijal biskupské svěcení z rukou arcibiskupa Karla Otčenáška v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové.

13. února 2010 byl Svatým otcem Benediktem XVI. jmenován 36. arcibiskupem pražským. Pražskou arcidiecézi slavnostně převzal při mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha dne 10. dubna 2010. Na svatovojtěšském stolci sloužil do 13. května 2022. O slavnosti Zjevení Páně 6. ledna 2012 Svatý otec Benedikt XVI. oznámil, že bude 18. února 2012 při veřejné konzistoři jmenován kardinálem.

Ve čtvrtek 26. dubna 2018, v den svých 75. narozenin, „odevzdal, dle předpisů Kodexu církevního práva, kardinál Dominik Duka papeži Františkovi dopis, ve kterém rezignoval na post pražského arcibiskupa. František dopis přijal a zároveň Duku vyzval, aby úřad konal dále, dokud nebude stanoveno jinak. Jeho nástupcem v roce 2022 jmenoval papež František Jana Graubnera, dosavadního arcibiskupa olomouckého.

Výrok: V prvních dnech (věznění) jsem jel jednou výtahem s už déle vězněným Romem, který mi dával poučení, nevěda, že jsem kněz: Vole, modli se, nebo se tady zblázníš!... Pro mne bylo vězení na Borech druhým noviciátem, ověřil jsem si, že když je člověku nejhůře, je Bohu nejbližší.